

Sygn. akt II UK 101/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku L. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 września 2011 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje pełnomocnikowi z urzędu adwokatowi M. A. od Skarbu
Państwa Sądowi Okręgowemu w W. 120 zł (sto dwadzieścia)
podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 22 września 2011 r. Zarzucono naruszenie art. 328 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. Skarga ma być oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie sposób uznać, że niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona. Wystarczy przypomnieć, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (wyrok SN z 12 stycznia 2010 r., I UK 204/09, LEX nr 577813). W przypadkach wymagających wiadomości specjalnych, których uzyskanie jest możliwe wyłącznie w drodze skorzystania z pomocy biegłego (art. 278 par. 1 k.p.c.), dowód z opinii biegłego nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową, np. przesłuchaniem świadka czy samej strony (wyrok SN z 5 listopada 2003 r., I PK 566/02, niepubl.).

Z przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty na poparcie tego twierdzenia. Skarżący winien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126). Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (niepublikowane postanowienia SN z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07 i z 2 sierpnia 2007 r. III UK 45/07 oraz z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać "oczywistość skargi kasacyjnej" przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia SN z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007, II UK 45/07 niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Sądy powszechne oraz Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadały się w sprawie potrzeby powoływania dodatkowych opinii biegłych w sprawach ubezpieczeniowych. Odnosząc się do twierdzeń z wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wystarczy przypomnieć, że nie można przyjmować, iż sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (przykładowo wyrok SA w Poznaniu z 9 grudnia 2010 r., I ACa 951/10, LEX nr 898669, wyroki SN z 14 stycznia 2011 r., II UK 160/10, LEX nr 786386, 4 listopada 2010 r., II UK 119/10, M.P.Pr. 2011, nr 4, s. 212-213, 16 września 2009 r., I UK 102/09, LEX nr 537027, 1 września 2009 r., I PK 83/09, LEX nr 550988).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono wyraźnie, że biegli wydali stanowcze i jednoznaczne opinie, w których stwierdzili, że schorzenia wnioskodawczyni nie czynią ją niezdolną do pracy na poziomie posiadanych przez nią kwalifikacji.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.